

# Jóel könyve és a laodiceai Hetednapi Adventista Egyház – Hetedik szám

Jeff Pippenger

2025-12-09

## Hetes szám

Az első néhány cikkben idéztük a Jézus élete című mű azon szakaszát, amely arról szól, hogy Krisztus a szőlőskert példázatát a kötekedő zsidók elé tárta. A szőlőskert énekének példázata egyúttal Mózes és a Bárány éneke is, amelyet a száznegyvennégyezer énekel; az ihletés pedig tudunkra adja, hogy a próféciában az „ének” „tapasztalatot” jelképez. A száznegyvennégyezer követi a Bárányt, valahová csak megy, így ugyanazon a tapasztalaton mennek át, mint Krisztus és Mózes. Krisztus mint az ókori Izráel prófétai történelmének ómegája, és Mózes mint az ókori Izráel prófétai történelmének alfája, egyaránt párhuzamos korszakokban éltek, amikor egy korábbi szövetséges nép félretétetett, miközben egy új szövetséges nép kiválasztatott. A száznegyvennégyezer úgy éneklir Mózes és a Bárány énekét, hogy átél egy olyan történelmet, amikor egy korábbi szövetséges nép félretétetik — miközben az Úr szövetségre lép az Ő végső szövetséges népével.

Prófétikusan, amikor Krisztus előadta a példázatot, ez összhangban áll Péterrel, amint pünkösdkor a kötekedő zsidókhoz szól. A végső válságban Jézus, amint a példázatot a kötekedő zsidóknak előadja, azokat jelképezi, akik a szőlőskert énekét Efraim részegeinek éneklir. Péter ugyanezt az éneket adja elő pünkösdkor, csak hogy ő Jóel hangnemében éneklir. A szőlőskert éneke annak az éneke, hogy egy korábbi szövetséges nép elbocsáttatik ugyanabban az időben, amikor egy új szövetséges nép házasságra lép az Úrral. A szüzek, akik csalódtak és beléptek a késelem idejébe, a menyegzőre vártak, és a tökéletes beteljesedés az volna, hogy a száznegyvennégyezer elpecsételésére várnak.

Jóel könyve első fejezetének leírásával kezdődik arról, miként pusztították el Isten szőlőjét a bor és részegítő ital fogyasztói, akiknek szájuktól elvételre az „újbor”. Mihelyt Jézus tudtára adta a zsidóknak, hogy országuk elvételre tőlük, és egy olyan szőlőműves-csoportnak adatik, amely megtermi a szőlő valódi gyümölcsét, Jézus azonnal más irányba fordult, és a templomban félretett szegletkőről szólt, amelynek rendeltetése az volt, hogy zárókövé legyen. A kezdetnek meg kellett ismétlődnie a végén, és amikor ez az igazság feltárul, „csodálatosként” jelenik meg.

Az „első említés szabálya” Isten Igéjében arra tanít bennünket, hogy mivel Jóel elsőként a szőlőskert pusztulásáról szól, ez bizonyágtételének elsődleges tárgya. Jóel nincs egyedül ebben, mert minden nagy próféta úgy kezdi bizonyágtételét, hogy Izráel bűneit és elveszett állapotát tárja fel.

Ézsaiás huszonnyolcadik fejezetében a „csúfolódó férfiak”, akik „Jeruzsálemet” uralják, „Efraim részegeiként”, valamint a „kevélység koronájaként” vannak ábrázolva. A „korona” a vezetést jelképezi, a „kevélység” pedig sátáni jellemet fejez ki.

A részekkel szembe van állítva a maradék („maradvány”), akik Isten dicsőségének „koronájává” lesznek, mert a késői eső idején az Úr felállítja az Ő „dicsőségnek országát”, amint azt előképezte, hogy a keresztnél felállította a „kegyelem országát”. A keresztnél felállított kegyelem országa előképezi a vasárnapi törvénynél felállítandó dicsőség országát.

A késői eső 9/11-kor kezdődött, amikor a száznegyvennégyezer elpecsételése és az élők ítélete is kezdetét vette. Az elpecsételés idején a Szentlélek kiáradása 9/11-kor kezdődött, amikor Jézus néhány cseppet lehelt. Ez az alap, és a Szentléleknek az Éjféli Kiáltáskor való kiáradása a zárókö. A „Csodálatos” a Lélek „9/11-től a vasárnapi törvényig” tartó kiáradásának időszakát jelképezi.

A „korona” mint a vezetést jelképező szimbólum párhuzamos, mégis ellentétes jelentése Ézsaiás huszonnyolcadik fejezetének elbeszélésében tárul fel, amikor a Jeruzsálemet uraló részegeseket félreteszik, és Isten egyházának vezetése a maradéknak adatik. Ez a szőlőskert példázatát szemlélteti. A részeges koronája eltávolíttatik, és ekkor a száznegyvennégyezer lesz az a korona, amely Krisztus országát jelképezi. Ézsaiás ugyanezt az igazságot tanítja a huszonkettedik fejezetben is, amikor Sebna messze földre vettetik, és Eljákim lép a helyére. Akár Efraim részegeseiről, akár a huszonkettedik fejezet Sebnájáról van szó, mindkettő azt jelképezi, hogy Isten korábbi szövetségi népének vezetését félreteszik.

Zakariás azonosítja a diadalmas bevonulást, amely egyben az éjféli kiáltás is, és az ezt követő versek Ézsaiással összhangban Isten népét koronaként azonosítják.

Örvendezz nagyon, Sion leánya; ujjongj, Jeruzsálem leánya: íme, királyod jön hozzád: igaz ő és szabadítást hoz; alázatos, és számaron ül, mégpedig nőstényszamárnak vemhén, a számar csikáján. És kiirtom a harci szekeret Efraimból, és a lovat Jeruzsálemből, és kiirtatik a harci íj; és békességet szól a népeknek: és uralma tengertől tengerig ér, és a folyamtól a föld határáig.

Ami pedig téged illet, szövetséged vére által kibocsátottam foglyaidat a veremből, amelyben nincs víz.

Térjete vissza az erősséghez, reménység foglyai! Ma is hirdetem, hogy kétszeresen adok vissza neked. Mert kifeszítem magamnak Júdat, íjamat Efraimmal töltöm meg, és felserkentem fiaidat, ó Sion, fiaid ellen, ó Görögország, és olyanná teszek téged, mint egy hatalmas férfi kardját.

És megjelenik felettük az Úr, és nyíla úgy suhan ki, mint a villámlás; az Úr Isten megfújja a trombitát, és a dél forgószeleivel vonul. A Seregek Ura megoltalmazza őket; emésztene és leigáznak parittyakövekkel; isznak, és hangoskodnak, mintha bortól volnának; megtelnek, mint a hintőedények, és mint az oltár szegletei. És az Úr, az ő Istenük megszabadítja őket azon a napon, mint népének nyáját; mert olyanok lesznek, mint a korona kövei, mint zászló emelkednek az ő földjén. Mert milyen nagy az ő jósága, és milyen nagy az ő szépsége! A gabona felvidítja az ifjakat, és az újbor a hajadonokat. Zakariás 9:9–17.

A tizenegyedik vers (9/11) ezt mondja: „Teveled is, szövetséged vére által, kibocsátottam foglyaidat a veremből, amelyben nincs víz.” Krisztus egy hétre megerősítette a szövetséget sokakkal, és a hét az Ő keresztségével kezdődött. Három és fél éven át Krisztus az emberek között

járt, és e három és fél év záró szakaszában Krisztus beteljesítette Zakariás jövendölését, amely a Messiás diadalmas bevonulását azonosítja Jeruzsálembe. Az Éjféli Kiáltás egy olyan időszakot kezdett meg, amely Krisztus halálához, temetéséhez és feltámadásához vezetett. Krisztus keresztsége az Ő halálát, temetését és feltámadását jelképezi, ezért a három és fél éves időszak kezdete és vége ugyanaz.

Krisztus keresztsége 2001. szeptember 11-ét jelképezi, és 2001. szeptember 11. egy olyan időszak kezdetét jelöli, amely a vasárnaptörvénynél ér véget. 2001. szeptember 11-én a késői eső szemerkélni kezdett, és a vasárnaptörvénynél mérték nélkül árad ki, amint azt Krisztus előképezte, amikor a tanítványokra a pünkösdi kiáradás előtt néhány csepp esőt lehelt.

Zakariás 9:11 összhangban áll a 9/11-gyel, valamint az Éjféli Kiáltással is, amely a vasárnapi törvényhez vezet. 9/11-kor a laodiceai üzenet mint jelenvaló igazság érkezett meg, miként 1856-ban és 1888-ban is. A laodiceai üzenet olyan embereknek adatik, akik nincsenek tudatában annak, hogy halottak. Ők egy „veremben” vannak, a késői eső üzenete nélkül, mert vermükben nincs víz. Ha Laodicea csak válaszolna a szívükön való kopogtatásra, az Úr kiemelné őket a veremből, mert amíg a kegyelmi idő a vasárnapi törvénynél le nem zárul, addig „a reménység foglyai”.

Ami pedig téged illet, szövetséged vére által szabadon bocsátottam foglyaidat a veremből, amelyben nincsen víz. Térjetek vissza az erősségbe, reménység foglyai! Még ma kijelentem, hogy kétszeresen fizetek meg néked. Zakariás 9:11–12.

A 9/11 megerősítette az 1989-ben érkezett üzenetet. Ez az üzenet a harmadik angyal üzenete, ám a millerita reformmozgalom felépítésében és fogalomrendszerében 1989 az első angyal megérkezését jelölte. Az első angyal üzenete 1840. augusztus 11-én nyert megerősítést az iszlámra vonatkozó prófécia beteljesedése által, és ez azonosítja, hogy az 1989-ben megérkezett harmadik angyal üzenete is megerősítést nyer az iszlámra vonatkozó prófécia beteljesedése által.

Amikor az iszlámról szóló prófécia 1840. augusztus 11-én beteljesedett, a Jelenések könyve tizedik fejezetének angyala alászállt, s ezáltal előképezte a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezete angyalának alászállását 9/11-én. Az első angyal felhatalmazása 1840-ben, valamint a második angyal felhatalmazása 1844-ben egyaránt a harmadik angyal 9/11-én történt felhatalmazását jelképezi. 2020. július 18-a a második angyal megérkezése volt, amint azt a milleriták első csalódása 1844. április 19-én előképezte. A millerita történelem első és második angyala felhatalmazásának mindkét története, valamint a harmadik angyal 9/11-én történt felhatalmazásának története is tanúbizonyságul szolgál az Éjféli Kiáltás üzenetének felhatalmazására, amely 2023 júliusában érkezett meg.

A megpecsételés időszaka szeptember 11-én kezdődik, és a vasárnaptörvénynél ér véget. Az Krisztus által kilhelt késői eső néhány cseppjével kezdődik, és a pünkösdkor a világ felé üzenetet hordozó tüzes nyelvekkel ér véget. Péter a pünkösödöt Jóel prófécijának beteljesedéseként azonosította. Mivel ez a helyzet ténye, ez azt állapítja meg, hogy Krisztus lehelete szintén Jóel prófécijának beteljesedése volt, mert a pünkösdi időszaknak meghatározott kezdete és vége van, amely azt szemlélteti, hogy az alfa egyben az ómega is. Krisztus feltámadásának napján

bemutatták az árpa zsengeáldozatát, és ötven nappal később, pünkösdkor felemelték a búza zsengeáldozatát. Szeptember 11. előképezi az Éjféli Kiáltást, amely közvetlenül a vasárnaptörvény előtt érkezik, és ahhoz vezet. A Zakariás 9:9-ben található, az Éjféli Kiáltást ábrázoló jelképrendszer tökéletes beteljesedése 2023 júliusa utánra esik.

Örvendezz nagyon, Sion leánya; kiálts örömdben, Jeruzsálem leánya: íme, jön hozzád a te Királyod: igaz ő, és szabadítást hoz; alázatos, és számaron ül, számarcsikón, a számarnak vemhén. Zakariás 9:9.

Zakariás tehát egyetért Ézsaiás jelképes ábrázolásával, miszerint Isten népe korona, de hozzáteszi, hogy a korona egyúttal zászló is, amikor ezt jegyezte fel: „mert olyanok lesznek, mint a korona kövei, felemelve mint zászló az ő földjén”; Zakariás továbbá visszhangozza azt az örömet is, amely Jóel „gabona” és „újbor” jelképeihez kapcsolódik, amikor így szól: „a gabona felvidámítja az ifjakat, és az újbor a szüzeket.” Amikor a huszonnyolcadik fejezetben Efraim részegeiről szóló feljegyzést vizsgáljuk, vegyük észre, hogy ez az a bibliai fejezet, amely megnevezi a „nyugalmat és a felüdülést.” Ez az Írás egyik elsődleges szakasza a késői esőre vonatkozóan, tehát Efraim ezen részegeinek ugyanazoknak a részegeknek kell lenniük, akikről Jóel beszél.

Jaj a kevélység koronájának, Efraim részegeinek, akiknek dicső ékessége hervadó virág, a bor által legyőzöttek kövér völgyeinek tetején! Íme, az Úrnak van egy hatalmasa és erőse, aki mint jégesőnek zivatara és pusztító vihar, mint kiáradó, hatalmas vizek áradata, kezével a földre veti azt. A kevélység koronája, Efraim részegei, lábbal tapodtatnak meg; és a dicső ékesség, amely a kövér völgy tetején van, hervadó virággá lesz, és olyan lesz, mint a korai gyümölcs a nyár előtt, amelyet aki meglát, mihelyt kezébe veszi, mindjárt lenyel. Ama napon a Seregek Ura lesz dicsőség koronája és ékesség diadémja népe maradékának, és ítéletnek lelke annak, aki ítéletben ül, és erősség azoknak, akik a harcot a kapuig visszaverik. De ezek is tévelyegnek a bor miatt, és az erős ital miatt letérnek az útról; pap és próféta tévelyeg az erős italtól, elnyelte őket a bor, letértek az útról az erős ital miatt; tévelyegnek a látomásban, botlanak az ítéletben. Mert minden asztal telve van okádékkal és undoksággal, úgyhogy nincs tiszta hely. ...

Ámuljatok és csodálkozzatok; kiáltsatok és jajgassatok: részegek ők, de nem bortól; tántorognak, de nem részegítő italtól. Mert az Úr mély álomnak lelkét árasztotta rátok, és bezárta szemeiteket; a prófétákat és fejeiteket, a látókat befödte. És minden látomás olyanná lett számotokra, mint egy lepecsételt könyv szavai, amelyet odaadnak egy írni-olvasni tudónak, mondván: Kérlek, olvasd el ezt; ő pedig azt mondja: Nem tudom, mert le van pecsételve. És odaadják a könyvet annak, aki nem tud írni-olvasni, mondván: Kérlek, olvasd el ezt; ő pedig azt mondja: Nem tudok írni-olvasni.

Ezért így szólt az Úr: Mivel ez a nép szájával közelít hozzám, és ajkával tisztel engem, szívét pedig távol eltávolította tőlem, és irántam való félelme emberek parancsolatából tanult dolog: azért íme, ismét csodálatos dolgot cselekszem e néppel, csodálatosat és bámulatosat; mert elvész bölcsseinek bölcsessége, és értelmeseinek értelme elrejtetik. Jaj azoknak, akik mélyre rejtik tanácsukat az Úr elől, és a sötétben végzik cselekedeteiket, és ezt mondják: Ki lát minket, és ki ismer minket? Micsoda fonákság a ti eljárásotok! Vajon olyannak tekinthető-e a fazekas, mint az agyag? Mondhatja-e az alkotás alkotójáról: Nem ő készített engem? Vagy mondhatja-e

a formált dolog formálójáról: Nincs értelme? Ézsaiás 28:1–8; 29:9–16.

Az Úr „csodálatos dolgot” fog véghezvinni Efraim részegei között, amikor elveszi bölcsességüket és értelmüket, éppen azt a két elemet, amelyek a tudás gyarapodásának megértésével kapcsolatosak, amikor egy prófétai üzenet felnyitják. A bölcsék azok, akik értik. A „csodálatos dolog” része az a tudás eltávolítása, amelyet Júda törzsének Oroszlánja felnyit, Efraim részegeinek elméjéből. A bölcsék és a gonoszok szétválasztása része az Úr „csodálatos dolgának”. Ez az örökkévaló evangélium. Miután Krisztus a szállómunkások példázata által végigvezette az akadékoskodó zsidókat, és ily módon csapdába ejtette őket, hogy kimondják a maguk ítéletét, a 118. zsoltárból ezt a kérdést tette fel:

A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkövé lett. Az Úr cselekedte ezt; csodálatos a mi szemünkben. Ez az a nap, amelyet az Úr szerzett; örvendezzünk és vigadjunk ezen! Zsoltárok 118:22–24.

Az Úr „csodálatos dolgot és csodát” visz véghez Efraim részegein, és ez magában foglalja annak képességüknek az elvételét, hogy felismerjék az igazságot. A „szeglet fejköve” csodálatos azok szemében, akik birtokolják Jóel „új borát”.

A részegek nem tudják elolvasni a lepecsételt könyvet, sem a „tanultak”-ként jelképezett vezetők, sem a „tanulatlanok”-ként jelképezett laikusok. Lehetetlen, hogy a részegek helyesen megértsék az Írások prófétai bizonyágtételét, amelyet „a lepecsételt könyv” jelképez. A részegeket továbbá kétszer is úgy azonosítja az Írás, mint akik „letértek az útról.” Ez ismét feljegyeztetett Ézsaiás huszonnyolcadik fejezetében, az utolsó esőre vonatkozó egyik kiemelkedő szentírási szakaszban, ahol Ézsaiás azonosítja a „nyugalmat és felüdülést,” amelyet a részegek nem voltak hajlandók meghallani. A „nyugalom és felüdülés” üzenet, mert hallható.

Az a részegség eltérítette a részegeket Jeremiás „régii ösvényeitől”, amely az az „út”, amelyen járni kell, és amelyen megtalálható a késői eső, amelyet Jeremiás „nyugalomként” ábrázol. Efraim részegeinek a késői esőről szóló üzenet elutasítása Isten Igéjének egy meghatározott tárgya. Azért részegek, mert megtagadták a visszatérést az alapul szolgáló történelemhez, amely biztosítja a száznegyvennégyezer történelmének mintarajzát, s ez a késői eső történelme.

Az a „csodálatos munka”, amely végbemegy Efraim részegein, a késői eső kitöltése idején történik. A késői eső idején egy próbaüzenet az imádók két osztályát hozza létre, amelyeket az a „bor” szemléltet, amelyből részesednek. A gonoszok megtagadták, hogy prófétai alkalmazásukat a szent történelem vonalaira alapozzák, míg azok, akik Ézsaiás huszonnyolcadik fejezetének „sort sorra” módszertanát alkalmazzák, az „új borból” részesednek. A gonoszok részegsége abban nyilvánul meg, hogy képtelenek megérteni a prófeciát, és vak állapotukat az okozta, hogy nem voltak hajlandók visszatérni a régi ösvények alapjaihoz. Jézus megfedtte az akadékoskodó zsidókat, amikor megkérdezte tőlük, vajon olvastak-e valaha arról a kőről, amelyet megvetettek, és amely a szeglet fejkévé lett.

A kő, amely a szeglet fejkévé lesz, azt jelképezi, hogy az az alap vagy szegletkö prófétai igazság a zárókőben is megkettőződik. Az alfa-kő egyben az ómega-kő is. Az elsődleges prófétai alapelv,

amely megalapozza és fenntartja a sorról sorra módszertanát (amely a késői eső módszertana), az, hogy valamely dolog kezdete szemlélteti annak végét. A Millerita mozgalomban az elsődleges prófétai alapelv a nap egy esztendőért elv volt, amely megerősítést nyert, amikor a Jelenések könyve tizedik fejezetének angyala alászállt. A száznegyvennégyezer mozgalmában az elsődleges prófétai alapelv az, hogy a kezdet szemlélteti a véget, amely megerősítést nyert, amikor a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének angyala alászállt.

Isten prófétai Igéje igen részletesen magyarázza a késői esővel kapcsolatos tényezőket. E tények egyike az, hogy Efraim részegesei nem képesek felismerni a késői esőt, és ezt előképezte az, amikor a zsidók azt állították Péternek, hogy a tanítványok részegek. A módszertan alapelve közvetlenül, mint Alfa és Omega, ismételten feltárul Isten Igéjében, de az Ige lepecsételtetett előttük. A módszertan, a fő prófétai szabály és a késői eső üzenete azok közé a megszentelt témák közé tartoznak egy prófétai történelmi vonalban, amely „csodálatos munkaként” van ábrázolva.

És ismét szólt hozzám a Seregek Urának beszéde, mondván: Így szól a Seregek Ura: Nagy féltő szeretettel buzgólkodtam a Sionért, és nagy haraggal buzgólkodtam érte. Így szól az Úr: Visszatértem a Sionhoz, és Jeruzsálem közepette lakozom; és Jeruzsálemet az igazság városának fogják nevezni, a Seregek Urának hegyét pedig szent hegynek. Így szól a Seregek Ura: Még öreg férfiak és öreg asszonyok fognak ülni Jeruzsálem utcáin, mindegyik bottal a kezében a nagy öregség miatt. És a város utcái megtelnek fiúkkal és leányokkal, akik annak utcáin játszanak.

Így szól a Seregek Ura: Ha csodálatosnak tetszik e nép maradékának szemében ezekben a napokban, vajon az én szememben is csodálatosnak kellene lennie? — így szól a Seregek Ura. Így szól a Seregek Ura: Ímé, megszabadítom népemet napkelet földjéről és napnyugat földjéről; és elhozom őket, és Jeruzsálem közepette fognak lakni; és ők az én népem lesznek, én pedig az ő Istenük leszek hűségben és igazságban. Így szól a Seregek Ura: Erősödjenek meg kezeitek, ti, akik ezekben a napokban halljátok e szavakat a próféták szájából, akik ott voltak azon a napon, amikor letétetett a Seregek Urának háza alapja, hogy felépüljön a templom. Mert e napok előtt nem volt jutalma az embernek, sem jutalma a baromnak; sem békessége nem volt a kimenőnek és a bejövőnek a nyomorúság miatt: mert egymás ellen fordítottam minden embert, ki-ki az ő felebarátja ellen. Most pedig nem úgy cselekszem e nép maradékával, mint a korábbi napokban — így szól a Seregek Ura. Zakariás 8:1–11.

Zakariás így szól: „Erősödjenek meg kezeitek, ti, akik e napokban halljátok e szavakat a próféták szájából, akik ott voltak ama napon, amikor a Seregek Urának háza alapja letétetett, hogy a templom felépüljön.” Ami megerősíti Isten népét, az az alap üzenete, amely szegletkövé lesz. Ez az üzenet pedig az, hogy a millerita történelem megismétlődik a száznegyvennégyezer történetében.

Krisztus kérdezi: „Ha e napokban csodálatosnak tetszik e nép maradékának szemében, vajon az én szememben is csodálatosnak kellene-e lennie?” Ez a kérdés azonosítja Isten „csodálatos munkájának” azt a prófétai időszakát, amely minden próféta tárgya, de azt is azonosítja, mikor változik át a száznegyvennégyezer laodiceai mozgalma a száznegyvennégyezer filadelfiai mozgalmává. Ugyanaz a pont ez, mint amikor megpecsételtetnek, és ugyanaz a pont, amikor a mozgalom küzdőből diadalmasszá változik, ami egyúttal az a hely is, ahol e népcsoport körében az

istenség és az emberség egyesítésének munkája véglegessé válik, miközben a szentély valóban megtisztul. Ez az igeversekben felismerhető, mert a prófétai történelemben, amelyet az Ő „csodálatos munkája” jelképez, e munka csodálatos Isten szemeiben és a maradék szemeiben is, és a szem a szembe a egység jelképe. Az itt ábrázolt egység Isten népének megpecsételéséről szól, akik követik a Bárányt, valahová csak megy, s akik eljutottak arra a pontra, hogy inkább meghalnának, mintsem vétkezzenek és helytelenül tükrözzék Krisztus jellemét.

Mikeás az ősi Izráel alapvető történetét „csodálatos dolgokként” azonosítja.

Amint kijöttél Egyiptom földjéről, olyan napokat adok néki, amikor csodálatos dolgokat mutatok meg neki. Mikeás 7:15.

A „csodálatos cselekedetek” alapvető történelmet jelentenek, amely azért „csodálatos”, mert ez az alapvető történelem megismétlődik a befejező történelemben, amelyet a zárókő jelképez. A „csodálatos cselekedetek” annak a történelemnek a részei, amely a sarokkővel kezdődik, és a „zárókővel” végződik. Az Ő „csodálatos cselekedetei” Mózes történetében nyilvánultak meg, és Krisztus történetében ismétlődtek meg. Mózes volt a sarokkő, és Krisztus volt a zárókő. Mózes prófétai értelemben alfa, Krisztus pedig ómega.

„Mózesről kezdve, a bibliai történelem valódi Alfájától kiindulva, Krisztus az egész Írásban megmagyarázta a Rá vonatkozó dolgokat.” Jézus élete, 797.

Mózes tanított, és Péter pünkösdkor Mózes szavait használta arra, hogy azonosítsa: Mózes Krisztus előképe volt.

De mindazokat, amelyeket Isten minden prófétájának szája által előre megjelentett, hogy a Krisztus szenvedni fog, ekképpen betöltötte. Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljőjenek a felüdülés idei az Úr színétől; és elküldje Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett: akit az égnek kell befogadnia mindaddig, míg helyreállítatnak mindenek, amelyekről Isten öröktől fogva szólt minden ő szent prófétájának szája által. Mert Mózes valóban ezt mondta az atyáknak: Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Istenetek, a ti atyátokfiai közül, hozzám hasonló; őt hallgassátok mindenben, amit csak szól néktek. És léssen, hogy minden lélek, amely nem hallgat arra a prófétára, kiirtatik a nép közül. Sőt, valamennyi próféta is, Sámuelről fogva és az utánuk következők, mind, akik csak szóltak, szintén ezekről a napokról jövendöltek. ApCsel 3:18–24.

Mózes mint alfa és Krisztus mint ómega Péter Mózesről tett második tanúbizonysága által nyert megerősítést a pünkösdi kitöltéskor, és ezzel Péter azt hangsúlyozza és azonosítja, hogy a késői eső üzenetének (és az ellene támasztott vitának) egyik elsődleges összetevője az „alfa és ómega” prófétai elve. Ez az elv a száznegyvennégyezer megfelelője a millerita történelem év/nap elvének. Az „alfa és ómega” elve annak az elve, hogy „az alap fundamentumból zárókő lesz”; ez a „Mózes és a Bárány” elve; és ezért az ihlet a szőlőskert énekének egyik versével azonosítja, amely egyúttal Mózes és a Bárány éneke is.

A különféle prófétai vonalak által ábrázolt kezdet és vég annak a történelemnek a jelképe, amelyben Isten véghezviszi az Ő „csodálatos dolgait”; és az a világosság, amely annak

felismeréséből fakad, hogy a „csodálatos dolgok” jelképe mit ábrázol, változtat át egy laodiceait filadelfiaivá, aki így kővé lesz egy épülő templomban, miként a millerita templom is 46 év alatt épült fel 1844. október 22-éig, amikor az Úr hirtelen eljött az Ő templomába.

Ha ugyan megízleltétek, hogy kegyelmes az Úr. Akihez járulván mint élő kőhöz, amelyet ugyan az emberek megvetettek, de Istennél választott és drága, ti magatok is mint élő kővek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat vigyetek fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. Azért van meg az Írásban is: Íme, Sionban leteszek egy szegletkövet, választottat, drágát; és aki hisz őbenne, semmiképpen meg nem szégyenül. Nektek tehát, akik hisztek, drága; az engedetleneknek pedig: A kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé, és megütközés kővévé és botránkozás sziklájává azoknak, akik az ígében megbotránkoznak, mivel engedetlenek; amire rendeltetek is. Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok; hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; akik nem nyertetek irgalmat, most pedig irgalmat nyertetek. 1 Péter 2:3–10.

Az, hogy elhívattunk az Ő csodálatos világosságára, azonosítja az elhívás idejét, mert 1888 útjelzője, amelyet az ihletés úgy állít párhuzamba, mint Kóré lázadását Mózes alfa-történetében, amikor eljut az utolsó napokhoz, szeptember 11-éhez igazodik, amikor a laodiceai üzenet az ihletés szerint a harmadik angyallal együtt érkezik meg. A laodiceaiak a próféciaiban „vakok”, ami azt jelenti, hogy sötétségben vannak, és a sötétségből való kijövetelre szólító hívás akkor kezdődött, amikor a laodiceai üzenet megérkezett 1856-ban, 1888-ban és szeptember 11-én. Szeptember 11-én a „sötétségből való kihívás” nemcsak arra szólító hívás volt, hogy megértsük a Jelenések könyve tizenharmadik fejezete angyalának világosságát, hanem egyúttal arra is hívta a hallgatót, hogy belépjen éppen abba a történelembe, ahol Isten „csodálatos cselekedetei” megtalálják tökéletes beteljesedésüket.

Az elmúlt három évtized során ismételten bebizonyosodott, hogy az „örökkévaló evangélium” prófétai meghatározása olyan történet, amelyben egy prófétai igazság felnyitja, s ez egy háromlépcsős megpróbáltatási folyamatot indít el, amelyben a három próba között két megkülönböztető sajátosság mutatkozik. Az első két próba természetében különbözik a harmadiktól, mert a harmadik egy döntő próba, amely megmutatja, hogy átmentél-e az első és a második próbán. Az örökkévaló evangélium másik megkülönböztető sajátossága az, hogy az éppen aktuális próbán át kell menned ahhoz, hogy részt vehess a következő próbában.

A „csodálatos dolgok” története egyben annak a története is, amelyben az „örökkévaló evangélium” eléri tetőpontját, mert az ítélet órája, amelyet az első angyal hirdet meg, és amely az örökkévaló evangéliumként van azonosítva, 9/11-től kezdődően jut el tökéletes beteljesedésére. Az az ítélet, amelyre a milleritákat figyelmeztették, 1844. október 22-e volt, amikor a tíz szűz példázatában bezárult az ajtó; ez pedig előképe volt a vasárnapi törvénynek, amikor a tíz szűz példázatában az ajtó ismét bezárul. 9/11 azt hirdeti, hogy Isten végrehajtó ítéletének órája a vasárnapi törvénytől kezdődik, miként a milleriták azt hirdették, hogy a vizsgálati ítélet órája 1844. október 22-én kezdődött.

Szeptember 11-től a vasárnaptörvényig terjedő időszak olyan időszak, amelyet „Isten csodálatos cselekedeteiként” ábrázolnak; és miként az alapkő, amely „a szeglet fejevé” lesz, és miként a „pünkösdi időszak”, és miként „Habakuk második fejezete”, és mint „a száznegyvennégyezer elpecsételésének ideje”, és mint „a fenevad képmása próbájának ideje”, és mint „az örökkévaló evangélium”, és mint „az 1840-től 1844-ig terjedő szent történelem”, és mint „A jelenések könyve tizedik fejezetének története”, és mint „a Krisztus keresztségétől az Ő haláláig terjedő történet.”

A történet, amelyet az Ő keresztsége fraktálszerűen ábrázolt, megkezdte a 2520 napos időszakot, amely a keresztnél ért véget. Krisztus keresztsége az Ő halálát, eltemetetését és feltámadását jelképezte, amely szó szerint teljesedett be az 1260 nap végén.

Amikor a Szentlélek alászállt Krisztus keresztségékor, ez Jel. 18 angyalának 9/11-én bekövetkező alászállását előképezte. 1260 prófétai nappal később a keresztség által jelképezett események szó szerint teljesedtek be a kereszten. A keresztségtől a keresztig terjedő történelem egy jelképes alfa-történelmet foglal magában, amely az időszak végén szó szerint teljesedik be. Az alfa- és ómega-történelmek a teljes átfogó történelem fraktáljai. A keresztségtől a keresztig terjedő történelem „Isten csodálatos cselekedetei”, és ezt a történelmet „Krisztus keresztsége”, valamint az Ő szó szerinti „halála, temetése és feltámadása” is ábrázolja, ennél fogva pedig „az ókori Izrael keresztsége a Vörös-tengernél” is, továbbá „a nyolc lélek keresztsége Noé történelmének idején” is. Mindezek az időszakok az Ő „csodálatos cselekedeteinek” történelmét ábrázolják.

Ami a 8-as számot mint a feltámadás jelképét illeti, a bárkán levő ama nyolc lélek az első említése a nyolcas számnak mint jelképeknek, és az első említés szabálya szerint minden prófétai részlet benne foglaltatik az első említésben. Az a nyolc lélek a régi földről egy új földre megy át, nemde?

Az a nyolc lélek túlélte az eső idejét, de mindazok, akik elutasították az esőre vonatkozó figyelmeztető üzenetet, meghaltak, igaz? Az a „8” lélek, akik az új földre mennek, és akiket az elutasított figyelmeztető üzenet, a bezárt ajtó, az eső és az új föld története ábrázol, egy korszakváltáson mentek át a régi világból az új világba.

Az a korszakváltás, amely azt a nyolc lelket jelöli, akik a száznegyvennégyezret alkotják, a Laodiceából Filadelfiába való átmenet, amely egyúttal az átmenet is a búzából és konkolyból álló küzdő egyházból a győzedelmes egyházba, amely kizárólag az első zsenge búzaáldozatából áll, s amely zászlóul emelt áldozatként emeltetik fel, hogy az egész világ lássa, hasonlóan ahhoz, mint amikor valaki egy magányos csónakot szemlél a viharos vizeken. Ezek az emberek a 8, amely a 7-ből való, és mind a bárka átkelésének története, mind a Vörös-tengeren való átkelés története az Ő „csodálatos cselekedeteinek” szemléltetései.

Ezek a lelkek azok, akik a Jelenések 11:11 beteljesedéseként támadtak fel. Ők Isten szövetséges népe, akiket atyjuk, Ábrahám képvisel, aki a szövetség jegyét a nyolcadik napon végrehajtandó körülmetélés által hordozta.

Mindezek a vonalak ugyanazt az időszakot jelképezik, és ez az időszak a 9/11 alapjaival kezdődik, és a vasárnaptörvényenél ér véget. A 9/11 az alapkő, a vasárnaptörvény pedig a zárókő. Jeruzsálem újjáépítésének történetében, Nehémiás és Ezsdrás idejében, az alapok az első rendelet története

során készültek el, és maga a templom jóval a harmadik rendelet előtt befejeződött. A millerita történelemben az alapok 1842 májusában lettek lerakva, amikor megjelent az 1843-as chart. A millerita templom negyvenhat éven át épült, 1798-tól 1844-ig. 1844. október 22. előtt a millerita templom elkészült; a zárókő az Éjféli Kiáltás volt. Amikor az Éjféli Kiáltás 1844. október 22-én lezárult, Kr. e. 457 alfája és harmadik rendelete találkozott 1844 ellenképével mint ómegával. Kr. e. 457 mint a 2300 év alfája, és 1844 mint az ómega. Egy szinten mindkettő ugyanaz, mert akár egy rendelet, akár egy angyal, mindkettő üzenet, és mindkettő a vasárnaptörvényt jelképezi, ahol lesz egy rendelet, és ahol a harmadik angyal üzenete hangos kiáltássá duzzad.

Kr. e. 457-től Kr. e. 408-ig negyvenkilenc évet jelölt meg Dániel annak az időszaknak, amely alatt a zsidók befejezik az építést: „az utca újra felépítetik, és a kőfal is, mégpedig viszontagságos időkben.”

Tudd meg azért, és értsd meg, hogy attól fogva, hogy elhangzik a szózat Jeruzsálem helyreállítására és újjáépítésére, a Messiásig, a Fejedelemig hét hét és hatvankét hét lesz; újra megépül az utca és a kőfal, mégpedig viszontagságos időkben. Dániel 9:25.

Kr. e. 457 és 1844 a 2300 éves prófécia alfája és ómegája. Mindkettő a vasárnaptörvényt előképezi, mert mint alfa és ómega ugyanazok, és az 1844-es csalódás ihletés által a keresztnél bekövetkezett csalódással van összhangba állítva. Ha 1844 a keresztet jelképezi, és valóban azt jelképezi, akkor annak alfa-párja (Kr. e. 457) is ugyanezt teszi. Az 1844-től 1863-ig terjedő időszak a harmadik angyal próbatételi folyamatát szemlélteti. Ezt a próbatételi folyamatot az a 49 év ábrázolja, amely a harmadik rendelet, a vasárnaptörvényről szóló rendelet, valamint az utca és a fal munkájának bevégzése között telik el, amely nyomorúságos időben megy végbe.

Kr. e. 457-től Kr. e. 408-ig terjed a 2300 év alfa-történelme, amely az 1844-től 1863-ig tartó ómega-történelmet szemlélteti. E két történelmi szakasz a száznegyvennégyezer történetét ábrázolja attól kezdve, hogy a vasárnapi törvényt elpecsételtetnek, egészen addig, amíg az emberi kegyelmi idő le nem zárul. A száznegyvennégyezer munkája az, hogy a férfiakat és nőket visszahívják a „régisírokra”, amit Ézsaiás úgy ábrázol, mint a régi romok helyreállítását, és amit Jeremiás azonosít mint azt az ösvényt, amely a késői eső üzenetéhez vezet. A „fal” Isten törvénye, amelyet a száznegyvennégyezer az egész világ előtt zászlóként fog képviselni. Mindez az iszlám harmadik jajának nyomorúságos idejében történik meg, mert a nemzeteket az iszlám haragítja fel. A munka és a nyomorúságos idők addig tartanak, amíg Mihály fel nem támad.

Tehát, ha belátható, hogy Kr. e. 457-től Kr. e. 408-ig egy olyan prófétai időszak húzódik, amely a harmadik rendelettel kezdődött, és előképe volt annak a prófétai időszaknak, amely 1844-ben, a harmadik angyal megérkezésével vette kezdetét és 1863-ban ért véget, akkor az is látható, hogy a 2300 éves próféciaival való kapcsolatuk — akár mint kezdőpont, akár mint végpont — az egymáshoz való viszonyukban alfaként és ómegaként azonosítja őket. Nehémiás viszontagságos ideje szemlélteti a viszontagságos időt, amely a polgárháborúig vezetett és azt is magában foglalja. Az alfa-történelemben a negyvenkilenc éves időszak az ómega-történelemben a 19 éves időszakot jelképezi. Ezt a 19 éves időszakot Ézsaiás 65 éves prófécijának kezdetén álló 19 év is jelképezte.

Mert Szíria feje Damaszkusz, és Damaszkusz feje Recin; és hatvanöt esztendőn belül Efraim összetöretik, úgyhogy nem lesz többé nép. Ézsaiás 7:8.

Ézsaiás ezt a próféciát Kr. e. 742-ben adta elő, és 19 évvel később, Kr. e. 723-ban az északi királyságot 2520 évre fogságba hurcolták, amely 1798-ban ért véget. A Kr. e. 742-től Kr. e. 723-ig terjedő 19 év párhuzamban áll az 1844-től 1863-ig terjedő 19 évvel, mert az első 19 év e prófécia alfája, az utolsó 19 pedig az ómegája. E 19 év történetében a gonosz Áház királyt Ézsaiás szembesítette a késői eső üzenetével, amelyet a nyolcadik vers a „hétszer” üzeneteként ábrázol. Áház elutasította az üzenetet, miként a laodíceai millerita adventizmus is 1863-ban.

Abban az időszakban Áház főpapja ellátogatott Asszíriába, onnan magával hozta pogány templomuk tervét, és Áház azt Isten templomának udvarában építtette fel. Ez a vonal párhuzamos az engedetlen próféta történetével, akinek nem volt szabad ugyanazon az úton visszatérnie Júdába, amelyen jött, mégis így tett, és egy hamis és hazug próféta megtévesztette; ez a hitehagyott protestáns módszertanhoz való visszatérést jelképezi annak érdekében, hogy elrejtőzzenek a „hét időről” szóló millerita értelmezés elől, a kutya saját okádásához való visszatérésének klasszikus beteljesedéseként.

Mindez akkor történt, amikor az északi királyság és a déli királyság közötti polgárháború éppen kezdetét vette, így módon előképezve az Egyesült Államokban lezajló polgárháborút, amikor a 19 éves időszak megismétlődött. Kr. e. 742-től Kr. e. 723-ig az 1844-től 1863-ig terjedő 19 éves időszakot jelképezi, amely a vasárnapi törvénytől a kegyelemidő lezárulásáig terjedő időszakot ábrázolja. A 9/11-től a vasárnapi törvényig terjedő történelem a fenevad képmásának próbája az Egyesült Államokon belül, amely a világméretű fenevad-képmás próbatételében ismétlődik meg, a vasárnapi törvénnyel kezdődően. Ezért azok a 19 éves időszakok, amelyek a vasárnapi törvénytől a kegyelemidő lezárulásáig tartó időt jelképezik, egyúttal a 9/11-től a vasárnapi törvényig terjedő történelmet is jelképezik, amely az Ő „csodálatos cselekedeteinek” történelme.

A következő cikkben folytatjuk.

És lőn az Úr szava hozzám, mondván: Embernek fia, miféle közmondás ez, amely nálatok, Izráel földjén járja, mondván: Meghosszabbodnak a napok, és semmivé lesz minden látomás? Mondd meg azért nekik: Így szól az Úr Isten: Véget vetek e közmondásnak, és nem használják azt többé közmondásul Izráelben; hanem mondd nekik: Közel vannak a napok és minden látomás beteljesedése. Mert nem lesz többé semmiféle hiábavaló látomás, sem hízalgő jóslás Izráel házában. Mert én vagyok az Úr: szólok, és amit szólok, megtörténik; nem halasztatik tovább; mert a ti napjaitokban, óh engedetlen ház, kimondom a szót, és véghez is viszem azt — így szól az Úr Isten.

És ismét szólt hozzám az Úr beszéde, mondván: Embernek fia, íme, Izráel háza ezt mondja: A látomás, amelyet ő lát, sok nap múlva teljeseedik be, és ő a távoli időkről prófétál. Azért mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Egyetlen ígém sem halasztatik tovább, hanem amely ígét szóltam, az beteljesedik — ezt mondja az Úr Isten. Ezékiel 12:21–28.